

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΗΣ

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ δραχμὰς 80. Ἐξάμηνος
δραχ. 45. Τρίμηνος δραχ. 25
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατμ. 50.—
Ἀμερικῆς δολάρια 4. — Ἀγγλίας καὶ ὧων ἐν γένει
τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἐξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΗΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συν-
δρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδῆποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 35ος

Ἐν Ἀθήναις, 18 Φεβρουαρίου 1928

Ἔτος 50ον.—Ἀριθ. 12

ΣΤΗ ΣΚΙΑ ΤΟΥ ΠΥΡΓΟΥ

Μυθιστόρημα ὑπὸ Vignault καὶ Valdor

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Εἶναι φανερό ὅτι δὲν εἶχαν συνε-
νοηθεῖ καθόλου καλὰ οἱ δυὸ συνένο-
χοι· ἀλλὰ καὶ ποῖος ἄνθρωπος ποῦ
ἤξερε τὸν σὲρ Ρόναλδ, θὰ μπορούσε
ποτέ νὰ φαντασθεῖ, ὅτι ἦταν ἱκανὸς
νὰ συγκινηθεῖ βλέποντας ἓνα παιδάκι
νὰ κοιμάται;

Ὅταν ὅμως γίνετο μιὰ πράξι, δὲν
μπορεῖς ὕστερα νὰ σταμα-
τήσεις τὶς συνέπειες. Ὅταν
ρίξεις μιὰ πέτρα, τί ὠφελεῖ
κι' ἂν πεῖς ὕστερα: «Ἄρκει
νὰ μὴ χτυπήσει κανέναν;»
Ὁ Τζέκιν ξεκίνησε καὶ
πάλι, τώρα ὅμως ἤξερε τί
ἔμελλε νὰ κάμει. Δὲ ζητοῦ-
σε παρὰ μόνο τὸν κατάλλη-
λο τόπο, γιὰ νὰ ἐκτελέσει
τὸ σχέδιό του.

Τὴν πρωτὴν αὐτῇ ὥρᾳ, οἱ
ὄχθες τοῦ ποταμοῦ ἦταν ἀ-
κόμη ἐρημικῆς. Οἱ διαβάτες
περνοῦσαν ἀνάμεσα στὴν
πυκνὴ ὁμίχλη σὰν ἀραιότα-
τες σκιές.

Σωροὶ ἀπὸ μαδέρια καὶ
παλιὰς βάρκες σχημάτιζαν
καλοὺς κρυφώνας, ἂν ἤθελε
κανεὶς νὰποφύγει ἀδιάκριτα
βλέμματα.

— Καλύτερο μέρος δὲ θὰ
βρῶ, μурμουρίσει ὁ Τζέκιν.
Ἐδῶ δὲ βλέπει κανεὶς οὔτε
τὴ μύτη του. Καὶ σὲ μιὰ-δυὸ
ὥρες, θὰ περᾷ ἀπὸ δῶ κόσ-
μος καὶ κοσμάκης. Θὰ τὸ
ἴδουν καὶ θὰ τὸ πάρουν. Ἀλλὰ κι'
ἂν δὲν τὸ πάρουν, ἅμα ξυπνήσει, μπο-
ρεῖ νὰ φωνάξει, ἢ νὰ περπατήσει καὶ
μοναχό του. Ἀς κοιτάξει λοιπὸν καὶ
μοναχό του «νὰ χαθεῖ» καθὼς τὸ θέ-
λει ὁ ἀφεντικός μας.

Στὴν ὄχθη τοῦ ποταμοῦ ἦταν ἓνα
παλιὸ κιβώτιο ἀχρηστο. Κόιταξε γύ-
ρω του ἀπὸ παλιὰ συνήθεια, ὕστερα

ἔβαλε μέσα τὴ Νταίτζη, διπλωμένη μέ-
σα σ' ἓνα κομμάτι καραβόπανο, σὰν
παλτό, καὶ χάθηκε βιαστικὰ μέσα
στὴν ὁμίχλη.

Ἡ μικρούλα ἔμεινε πιά μοναχὴ.

Πέρασε μιὰ ὥρα, ὁ δρόμος ἦταν ἀ-
κόμη ἐρημικός, ἡ ὁμίχλη ἀκόμη πυκνὴ.
Τὸ ποτάμι ὅμως ἄρχισε νὰ ξυπνᾷ. Βε-
πόρια καὶ καϊκία περνοῦσαν, καὶ σὲ
κάθε πέρασμά τους, ἓνα μεγάλο κύμα
ξαπλωνόταν στὴν ὄχθη.

Τὸ κιβώτιο, ὅπου ὁ Τζέκιν εἶχε βά-

προχωρεῖ καὶ πότε νὰ τραδιέται. Ἀρ-
γότερα μάκρυνε ἀπὸ τὴν ὄχθη, στρι-
φογύρισε μιὰ φορὰ καὶ τέλος τὸ πήρε
τὸ ρεῦμα.

Καὶ προχωροῦσε τώρα χωρὶς διεύθυν-
ση καὶ χωρὶς σκοπὸ, ἀνάμεσα σὲ βε-
πόρια καὶ σὲ βάρκες, στρίβοντας πότε
δῶ καὶ πότε κεῖ.

Ποῦ ἄραγε ἔμελλε νὰ φέρε; ὁ Τά-
μεσις τὸ φτωχὸ αὐτὸ πλάσματάκι, ποῦ
χτὲς ἀκόμη ἦταν μέσα στὰ χάδια καὶ
στὰ φιλιὰ τῆς μανούλας του;

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'.

Τὸ εἶρημα

Οἱ Ἀγγλοὶ ὀνομάζουν
τὸν Τάμεσι «σιωπηλὸ με-
γάλον δρόμον» (*). Ὁ ποταμὸς
αὐτός, ποῦ τρέχει ἀνάμεσα
στὴν πόλιν, εἶναι ἡ μεγάλη
ἀρτηρία τοῦ Λονδίνου, μὲ
τὴν ἀδιάκοπην κίνησίν του,
μὲ τὰ μέτρητα καράβια του
καὶ κάθε εἶδους πλεούμενα
ποῦ πάνε κι' ἐρχονται στὰ
νερά του.

Καθὼς ἡ παλιὰ Βενετία,
ἔτσι καὶ τὸ Λονδίνο πέρνει
τὰ πλοῦτά του ἀπὸ τὸ νερό.
Ὁ Τάμεσις φέρνει τὰ πλού-
τη ὅλου τοῦ κόσμου μέσα
στὴν καρδιά τῆς Ἀγγλικῆς
πρωτεύουσας.

Κόσμος ὁλόκληρος ζεῖ
στὸν ποταμὸ κι' ἀπὸ τὸν
ποταμὸ, ἀπὸ τοὺς ναυτεῖς
καὶ τοὺς καπετάνιους, ὡς
τοὺς ναυαγοσυλλέκτες, ποῦ
ζοῦν ἀπ' αὐτὰ ποῦ βρίσκουν
στὰ νερά.

Ὅσο ἀνέβαινε ὁ ἥλιος, ἡ
κίνησις τοῦ ποταμοῦ γινόταν καθαρό-
τερη. Τὰ πλοῖα δὲν ἔμοιαζαν πιά σὰ
σκιές, κι' ἀρχίζαν τώρα νὰ λάμπουν
στὶς πρώτες ἀκτίνες.

Σιγὰ-σιγὰ, ἀνάμεσα στὰ πλεού-
μενα, κατέβαινε τὸ ρεῦμα τοῦ ποταμοῦ
καὶ τὸ κιβώτιο τῆς Νταίτζης, σὰ μιὰ

(*) Silent highway.

— Πάρε δ, τι σου ἔδωποσέθηκα... (Σελ. 93, στ. α'.)

λεὶ τὴ Νταίτζη, βρισκόταν ἀκριβῶς στὴν
ἄκρην τῆς ὄχθης, καὶ κάθε φορὰ ποῦ
φούσκωνε τὸ κύμα, ἔφτανε ὡς αὐτό,
τὸ τύλιγε, τὸ ἀνασήκωνε ποῦ καὶ ποῦ
ἐλαφρὰ-ἐλαφρὰ καὶ ὕστερα, καθὼς τρα-
διοῦσαν πίσω, τὸ τραβοῦσε κι' αὐτὸ
σιγὰ-σιγὰ πρὸς τὸ ποτάμι. Ὅσοι
ἦλθαν ἄλλα κύματα καὶ τὸ κιβώτιο
ἄρχισε νὰ πλέει στὰ νερά, καὶ πότε νὰ

βαρκούλα πιδ μικρή από τις άλλες, χωρίς τιμόνι και χωρίς βαρκάρη.

Σε κάθε δίνη του νερού στριφογύριζε πολλές φορές κι' ύστερα ξανάρχιζε το δρόμο του. Πολλές φορές κινδύνεψε να βουλιάξει. Ένα μεγάλο καράδι λίγο έλειψε να τὸ κόψη στὰ δύο. Κάτι παιδιά πὸ τὸ εἶδαν, τούρριξαν πέτρες. 'Εκείνο όμως πήγαινε πάντα ἀδιάφορο.

Σε λίγο πλησίασε στὴ Γέφυρα τοῦ Λονδίνου. Εἶναι ἓνα μέρος πολὺ ἐπιβουνο, γιατί τὰ νερά βρῖσκουν ἀντίστασις στίς κολόνες τῆς Γέφυρας καὶ σχηματίζουν τρομεροὺς στρεβίλους. Γι' αὐτὸ στὸ Λονδίνο ἔχουν τὴν παροιμία: Φρόνιμος ὅποιος περνᾷ ἀπάνω στὸ γεφύρι, ἄμυαλος ὅποιος περνᾷ ἀποκάτω.

Λίγα μέτρα τὸ χῶριζαν ἀπὸ τὸ ἐπιβουνο μέρος, δταν τρακάρισε πάλι στὴν τύχη μὲ μιὰ βάρκα.

Ήταν μιὰ βάρκα περιπάτου, χρωματισμένη μὲ ζωηρὰ χρώματα καὶ μὲ μιὰν ἀσπρὴ τέτα ἀπὸ πάνω.

Ὁ γέρος βρκάρης τραβοῦσε γερά τὰ κουπιά γιὰ ν' ἀντισταθεῖ στὸ ρεύμα, κι' ἓνα ἀγέρι ὡς ὀκτὼ χρόνων κρατοῦσε τὸ τιμόνι.

Ὁ βαρκάρης εἶδε τὸ κιβώτιο κοντὰ του, ἀπλώσε τὸ χέρι καὶ τὸ τραβήξε. Τὸ κιβώτιο φαινόταν γερό κι' οἱ φτωχοὶ αὐτοὶ ἄνθρωποι δὲν ἄφιναν τίποτε νὰ πᾶει χαμένο. Ὅταν ἔμῳς θέλησε νὰ τὸ σηκώσει, τὸ αἰσθάνθηκε βαρὺ.

— Περίεργο! εἶπε. Τί διάβολο ἔχει μέσα αὐτὸ τὸ κασόνι; Κάποιο τόπι πανί, φαίνεται, κι' εἶναι βαρὺ, δὲ μπορῶ νὰ τὸ σηκώσω. Στάσου, παιδί, δός μου αὐτὸ τὸ σχοινί. Θὰ τὸ τραβήξουμε ἔξω αὐτὸ τὸ πρᾶμμα, γιατί ἐδῶ δὲ μπορούμε νὰ σταθούμε.

ἔκαμε μιὰ θηλειά, τὴν πέρασε στὸ κιβώτιο κι' ἐπῆρε πάλι τὰ κουπιά.

Ὁ γέρος ἦταν καλὸς βαρκάρης καὶ σὲ λίγο ἡ βάρκα ἔφτασε στὴν ὄχθη σέρνοντας ἀπὸ πίσω τῆς τὸ κιβώτιο μὲ τὴ Νταίτζη.

Ἐνῶ ὁ βαρκάρης συγύριζε τὴ βάρκα του, τὸ παιδί, μὲ τὴν περιέργεια τῆς ἡλικίας του, κοίταξε τὸ μυστηριώδες πακέτο. Τοῦ ἔφευγε τότε μιὰ φωνὴ καὶ τὸ στρογγυλὸ παιδιάτικο πρόσωπό του φανέρωσε τὴ μεγαλύτερη κατάπληξη.

— Ε, τί ἔπαθες, Τζόε;

— Παπού, παπού! Ἐνα παιδί! Ἐνα παιδάκι!

— Παιδί; ἔκαμε ὁ βαρκάρης τρέχοντας κοντὰ. Ἀλήθεια, μιὰ κοπελίτσα! ἔξακολούθησε κοιτάζοντας τὸ προσωπάκι μὲ τίς ξανθὲς μπούκλες. Πῶς βρέθηκε δῶ μέσα, Θεέ μου! Φαίνεται ἡ μάνα τῆς θὰ τὴν κοίμισε κοντὰ στὸ γιὰλὸ καὶ τὴν πῆραν τὰ νερά. Χριστέ μου, πῶς δὲν πνίγηκε!

Μιλώντας ἔτσι, ἔβγαλε τὴ μικρή, πὸ δὲν ἀνοίξε καθόλου τὰ μάτια τῆς.

— Κοίτα πῶς κοιμάται, παπού! ἔκαμε ὁ Τζόε.

— Ναί, κοιμάται τοῦ καλοῦ τῆς!

Μὰ ἀρχισε νὰ μὴν τοῦ φαίνεται φυσικὸ νὰ κοιμάται ἔτσι ἓνα παιδί, πὸ τὸ χτυποῦσαν ἀπὸ δῶ κι' ἀπὸ κει τὰ νερά, μέρα μεσημέρι.

— Ἀνασαίνει ὁμως, εἶπε, καὶ τὸ χρῶμα του εἶναι καλὸ. Μὰ αὐτὸ εἶναι περίεργο!

Ἐτύλιξε τὸ σχισμένο καραδόπανο, πὸ δίπλωνε τὸ παιδί, καὶ κοίταξε μ' ἐκπληξὴ τὴ νυχτικιά τῆς μικρούλας μὲ τὰ πλούσια κεντήματα.

— Καλὴ δουλειὰ δὲν εἶν' αὐτή, μουρμούρισε ὁ γέρος. Δὲ βάζουν παιδιά μὲ

τέτοια κεντήματα μέσα στὰ κασόνια!

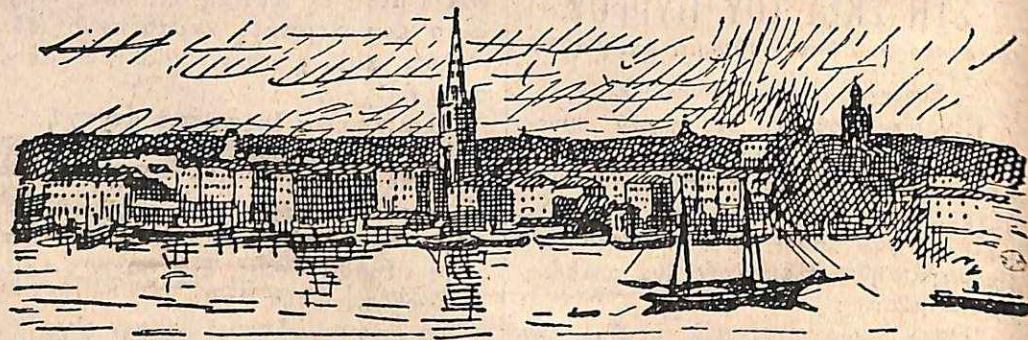
— Τί παιδί εἶν' αὐτό, παπού;

— Δὲν ξέρω, γιέ μου. Μὰ κάπως μοῦ μυρίζεται πῶς εἶναι παιδί κλεμένο. Σήμερα, παιδί μου, οἱ ἄνθρωποι πουλιοῦνται γιὰ τὸ χρήμα... Ἐνας Θεὸς τὸ ξέρει τί τρέχει ἐδῶ.

— Μὰ, παπού, ἀφοῦ τὸ κλεψαν, γιατί τὸ ἔβρισαν κι' ἔφυγαν;

— Τὸ πέταξαν... πῶς πετᾶμ' ἓνα σκυλί; Ὁ κακοῦργος πὸ τὸ εἶχε στὰ χέρια του, δὲν τόλμησε νὰ τὸ σκοτώσει, ἀλλὰ εἶναι τὸ ἴδιο. Ἄν δὲ μὲρ-χόταν νὰ τὸ τραβήξω, πὸ θὰ ἦταν τώρα δά;

(Ἀκολουθεῖ) ΜΙΚ-Δ ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

Μιὰ μικρὴ πόλη τῆς Σουηδίας, πὸ τὴν πέρασε ὁ Νίλς ἀπὸ πάνω τῆς

ΤΟ ΘΑΥΜΑΣΤΟ ΤΑΞΙΔΙ

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Τὸ καλύτερο ὁμως ἀπ' ὅλα ἦταν ἓνας γέρος ψαράς πὸ κατοικοῦσε στὸ νησί. Ἡ Ἀβροπούπουλη εἶχε ἀκουστὰ ὅτι στὰ νιάτα του ἦταν μεγάλος κυνηγὸς καὶ περιτριγύριζε πάντοτε στὰ νησιά σκοτώνοντας τὰ πουλάκια. Τώρα ὁμως στὰ γεράματά του, πὸ ἡ γυναῖκά του εἶχε πεθάνει καὶ τὰ παιδιά του εἶχαν φύγει, κατοικοῦσε ὁλομόναχος στὸ σπιτάκι του καὶ προστάτευε τὰ πουλιά. Ποτέ του δὲν τὰ πείραζε καὶ ἐμπόδιζε καὶ τοὺς ἄλλους νὰ τὰ πειράζουν. Τριγύριζε τίς φωλιές τους, κι' δταν ἔδλεπε κανένα πουλὶ νὰ κλωσάει, τοῦ πήγαινε φαγητό. Κανένα πουλὶ δὲν τὸν φοβόταν. Ἡ Ἀβροπούπουλη εἶχε πᾶει πολλές φορές στὴν καλύβα του καὶ εἶχε φάει ψίχουλα ἀπὸ τὴ χούφτα του. Γι' αὐτὸ εἶχαν τόσα πουλιά διαλέξει γιὰ κατοικίδια τους ἐκεῖνο τὸ νησί. Κι' ἔμα κανεὶς πῆγαινε πολὺ ἀργά, μπορούσε νὰ βρῇ ὅλες τίς φωλιές πιασμένες.

— Γι' αὐτὸ ἀναγκάστηκαν νὰ μὲ ἀφήσουν μόνη οἱ γονεῖς μου καὶ οἱ ἀδελφές μου, εἶπε στὸ τέλος ἡ Ἀβροπούπουλη.

Κι' ἡ μικρὴ χήνα παρακάλεσε τόσο πολὺ, πὸ ἐπέτυχε νὰ γίνη τὸ θέλημά της, μ' ὅλο πὸ οἱ ἀγριόχηνες εἶχαν ἀργήσει πολὺ καὶ ἔπρεπε νὰ τραβή-

ξουν χωρὶς ἄλλο χασομέρι κατὰ τὸν βορριά. Κι' ἓνα πρωτὶ, ἀφοῦ ἔφαγαν καλὰ, ξεκίνησαν γιὰ τὰ νησιά τοῦ Σαίρεν.

Οἱ ἀδελφές.

Ἡ Ἀβροπούπουλη εἶχε δύο ἀδελφές, τὴ Χρυσομάτα καὶ τὴ Σταχτοπτέρουγη. Ἦταν κι' οἱ δύο τους δυνατὰ καὶ μεγάλὰ πουλιά, ἀλλὰ δὲν εἶχαν τὴ μιλὰ καὶ γυαλιστερὴ φτερωσιά τῆς Ἀβροπούπουλης, κι' οὔτε τὸν μαλακὸ, πρόσχαρο χαρακτήρα τῆς. Ἀπὸ τὴν ἐποχὴ πὸ ἦταν μικρὰ ξεπεταροῦδια, οἱ γονεῖς τους κι' οἱ συγγενεῖς τους κι' ὁ γέρος ψαράς τίς εἶχαν ἀφήσει νὰ καταλάβουν ὅτι ἀγαποῦσαν περισσότερο τὴν Ἀβροπούπουλη καὶ γι' αὐτὸ ἐκείνες τὴν μισοῦσαν. Ὅταν οἱ ἀγριόχηνες ἔφθασαν στὸ νησί τους, ἡ Χρυσομάτα κι' ἡ Σταχτοπτέρουγη ἔβρισκαν σὲ μιὰ πράσινη γωνίτσα καὶ παρευθὺς τίς ἀντικρύσανε ἀπὸ μακριά.

— Κοίταξε, ἀδελφὴ μου Χρυσομάτα, τί ωραῖες ἀγριόχηνες κατέβηκαν στὸ νησί μας, εἶπε ἡ Σταχτοπτέρουγη. Ποτέ μου δὲν εἶδα ἴσαμε τώρα πὸ μεγαλοπρεπὴ πουλιά. Καὶ γιὰ κοίταξε, ἔχουν μαζί τους κι' ἓναν ἄσπρο χήνο. Ἐχεις δεῖ ποτέ σου ωραιότερο πουλὶ; Μπορεῖ νὰ τὸν περάση κανεὶς γιὰ κύκνο.

Ἡ Χρυσομάτα συμφώνησε μὲ τὴν ἀδελφὴ τῆς, ὅτι βέβαια οἱ ξένοι πὸ εἶχαν ἔρθει στὸ νησί τους ἦταν πολὺ ἐπίσημοι. Ἀλλ' ἔξαφνα ἔκοψε τὴν ὁμιλία τῆς καὶ φώναξε:

— Σταχτοπτέρουγη! Σταχτοπτέρουγη! Δὲν βλέπεις ποῖς εἶναι μαζί τους;

Τὴν ἴδια στιγμὴ ὁμως ἀναγνώρισε καὶ ἡ Σταχτοπτέρουγη τὴν ἀδελφὴ τους τὴν Ἀβροπούπουλη καὶ ἐννοίωσε τόσο μεγάλῃ ἐκπληξῇ, πὸ ἔμεινε κάμ-ποση ὥρα μὲ ἀνοιχτὸ τὸ στόμα, χωρὶς νὰ πῇ λέξη.

— Καλέ, δὲν γίνεται! δὲν γίνεται! εἶπε. Πῶς εἶναι δυνατό νὰ βρῖσκεται μ' αὐτοὺς ἐδῶ; Ἐμεῖς τὴν ἀφήσαμε στὴν Ἀτλαντ ὁπου θὰ πέθανε δίχως ἄλλο ἀπ' τὴν πείνα.

— Νὰ ὁμως πὸ δὲν πέθανε καὶ τώρα ἄρθει νὰ παραπονεθῇ στὸν πατέρα μας καὶ στὴ μάνα μας, καὶ νὰ πῇ ὅτι ἐμεῖς τὴν σπρώξαμε καὶ τῆς βγάλαμε τὸ φτερό τῆς. Καὶ πὸ νὰ δῆς ἄκόμα πὸ θὰ μᾶς διώξουν κι' ἀπ' τὸ νησί γι' αὐτὸ τὸ πρᾶμμα!

— Βέβαια, βέβαια, αὐτὸ θὰ εἶναι πολὺ ἄσχημο γιὰ μᾶς, εἶπε ἡ Σταχτοπτέρουγη, γιατί μόλις φανερωθεῖ ἡ παραχαϊδεμένη τους, ἐμᾶς οὔτε νὰ μᾶς βλέπουν καν δὲν θὰ θέλουν. Ἐγὼ ὁμως βρῖσκω ὅτι τὸ καλύτερο ἀπ' ὅλα θὰ ἦταν ἂν στὴν ἀρχὴ τῆς δείχναμε ὅτι εἰμαστε εὐχαριστημένες. Εἶναι πολὺ κουτὴ καὶ μπορεῖ νὰ μὴν καταλάβει πῶς τὴν σπρώξαμε μεῖς.

Ἐνῶ ἡ Χρυσομάτα καὶ ἡ Σταχτοπτέρουγη κουβέντιαζαν ἔτσι ἀναμεταξύ τους, οἱ ἀγριόχηνες εἶχαν γυαλίσει τὰ φτερά τους πὸ ἦταν ἀναστατωμένα ἀπὸ τὸ μεγάλο ταξίδι, καὶ σχημάτιζαν μιὰ ἴσια γραμμὴ ἔχοντας στὴν κορυφὴ τὴν Ἀκκα καὶ τὴν Ἀβροπούλη, πὸ προχωροῦσε γιὰ νὰ τοὺς δείξῃ τὸ δρόμο.

Οἱ γονεῖς τῆς Ἀβροπούπουλης εἶχαν ἐξαιρετικὴ θέσση στὸ νησί. Κατοικοῦσαν ἐκεῖ πολὺ πρὶν ἀπὸ τὰ ἄλλα πουλιά καὶ αὐτοὶ ὑποδέχονταν ὅλους τοὺς νεοφερμένους. Εἶδαν κι' ἐκεῖνοι τὸ κοπάδι τῆς Ἀκκας, ἀλλὰ δὲν ἀναγνώρισαν τὴν κόρη τους μέσ' στίς ἀγριόχηνες.

— Γιὰ κοίτα, εἶπε ὁ γερο-χήνος, ἓνα κοπάδι ἀγριόχηνες πὸ κατέβηκε στὸ νησί μας. Εἶναι ἓνα ἔκτακτο κοπάδι, αὐτὸ τὸ βλέπει κανεὶς ἀπὸ τὸ πέταγμά τους: ἀλλὰ πὸ θὰ βροῦν τόσες ἀγριόχηνες νὰ φάνε;

— Τώρα ἀκόμη τὸ νησί εἶναι σχεδὸν ἄδειο, καὶ μπορούμε νὰ δεχθοῦμε ἀκόμη κι' ἄλλους ξένους, εἶπε ἡ γριὰ χήνα πὸ ἦταν καλὸκαρδὴ καὶ πρόσχαρη σὰν τὴν Ἀβροπούπουλη.

Ὅταν ἡ Ἀκκα πλησίασε, οἱ γονεῖς τῆς Ἀβροπούπουλης πῆγαν νὰ

τὴν προῦπαντήσουν καὶ ἐτοιμάζονταν νὰ πουν στίς ἀγριόχηνες τὸ «καλῶς ὦρισες», δταν ἡ Ἀβροπούπουλη ἔφυγε ἀπ' τὴ θέσση τῆς καὶ πέταξε κοντὰ τους.

— Μητέρα, πατέρα, ἐδῶ εἰμαι! φώναξε. Δὲν γνωρίζετε πᾶ τὴν Ἀβροπούπουλή σας;

Στὴν ἀρχὴ οἱ γέροι δὲν πίστευαν τὰ μάτια τους. Ἐπειτα ὁμως ἀναγνώρισαν τὴν κόρη τους κι' ἦταν κι' οἱ δύο τους τρισευτυχισμένοι.

Ἐνῶ λοιπὸν οἱ ἀγριόχηνες κι' ὁ Φίλιππος περιτριγύριζαν τοὺς γέρους καὶ τοὺς διηγόνταν πῶς ἔσωσαν τὴν κόρη τους, ἦρθαν ἡ Χρυσομάτα κι' ἡ

Σταχτοπτέρουγη. Ἀπὸ μακριὰ κιόλας ἀρχισαν νὰ φωνάζουν «καλημέρα, καλημέρα», καὶ φαίνονταν τόσο χαρούμενες γιὰ τὸν γυρισμὸ τῆς ἀδελφῆς τους, πὸ ἐκείνη συγκινήθηκε βαθιά.

Στίς ἀγριόχηνες ἄρσε παρὰ πολὺ τὸ νησί κι' ἔτσι ἀποφάσισαν νὰ μὴ φύγουν ἀπ' τὸ ἄλλο πρωτὶ. Σὲ λίγη ὥρα ρώτησαν τὴν Ἀβροπούπουλη οἱ ἀδελφές τῆς ἂν ἤθελε νὰ πᾶει μαζί τους γιὰ νὰ τῆς δείξουν πὸ σκόπευαν νὰ χτίσουν τίς φωλιές τους. Ἡ Ἀβροπούπουλη δέχθηκε μὲ μεγάλη εὐχαρίστηση κι' δταν τίς εἶδε, τίς ἐπαίνεσε πολὺ.

(Ἀκολουθεῖ)

ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

Η ΡΗΝΑ ΚΙ' Η ΜΑΡΙΝΑ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΙΑ'.

Τὸ εἶπαν καὶ τὸκαναν.

Σήκωσαν τὰ μωρὰ ἀπὸ τὴν κούνια κι' ἔβαλαν στὴ θέσση τους τίς κούκλες. Τὰ μωρὰ ξύπνησαν. Βοήκαν ὁμως στὸ στόμα τους τὰ γλυκὰ ρωγοβύζια κι' ἄρχισαν εὐθὺς νὰ βυζαίνουν χωρὶς νὰ κλάψουν καθόλου. Ἐτσι δὲν ἀκούστηκαν γιὰ ν' ἀνησυχῇ ἡ μητέρα τους καὶ νὰ τρέξῃ. Ἡ Ρήνα κι' ἡ Μαρίνα τὰ πῆραν κι' ἔφυγαν σὰν τίς κλέφτρες.

Ἡ κυρὰ-Λάμπραινα τίς εἶδε πὸ ἔφευγαν, ἀπὸ τὴν κουζίνα ὅπου βρισκόταν ἐκεῖνη τὴ στιγμὴ. Μὰ ἐνόμισε πῶς τὰ μωρὰ πὸν κρατοῦσαν, ἦταν οἱ κούκλες τους.

— Ε, τὰ εἶδατε; τοὺς φώναξε. Πῶς σᾶς φάνηκαν τὰ δίδυμά μου;

— Ἐξοχα! τῆς ἀποκριθῆκαν φεύγοντας. Νὰ σοῦ ξήσουν, κυρὰ-Λάμπραινα!

Πέρασε λίγη ὥρα. Ἦσυχία.

«— Κοιμούνται τὰ πουλάκια μου σὰν ἀγγελάκια!...» συλλογιζόταν ἡ κυρὰ-Λάμπραινα ἐκεῖ πὸν μαγειρεύε.

Καὶ νὰ, ἡ κυρία Ἀντρομάχη κι' ἡ ἀδελφὴ τῆς ἡ κυρία Ἀσπασία, ξαδέφισες τῆς κυρὰ-Λάμπραινας, περαστικὲς ἀπὸ τὴ γειτονιά, μπαίνουν μιὰ στιγμὴ στὸ σπιτί νὰ ἰδοῦν κι' αὐτὲς τὰ δίδυμα.

Μὴν ἐνοχληθῇς, λένε τῆς ξαδέφης τους, πὸ εἶναι ἀκόμα στὴν κούνια. Δὲν εἴμαστε ξένες... Ἐξοῦμε τὴ σάλα ν' ἀνεβούμε...

Κι' ἀνεβαίνουν μονάχες στὴν κάμαρα, καὶ βλέπουν τὰ «μωρὰ» στὴν κούνια, καὶ μένουν ἐκστατικές.

— Μπᾶ, τί ὁμορφα πὸν εἶναι κανεὶ ἡ κυρία Ἀντρομάχη.

— Ἰδιες κουκλίσες! κανεὶ ἡ κυρία Ἀσπασία.

Τὰ κοιτάζουν ἔτσι λίγες στιγμὲς ἀπὸ μακριά. Ἐπειτα τὰ πλησιάζουν. Τὰ ξανακοιτάζουν. Σκύβουν ἀπὸ πάνω τους. Κι' ἡ κυρία Ἀντρομάχη...

Ἀλλὰ τί ἔκαμε ἡ κυρία Ἀντρομάχη καὶ τί ἀπρόοπτο ἀποτέλεσμα εἶχε τὸ κάμωμά της, θὰ μάθετε μεθαύριο.

(Ἀκολουθεῖ)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΑΘΗΝΑΙ·ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΓΙΑ ΚΑΠΟΙΕΣ ΜΑΣΚΕΣ

Αγαπητοί μου,

ΕΡΕΤΕ για τί πράγμα θα σάς μιλήσω σήμερα; Για τα ψευδώνυμα! — Μά... αποκριτικά; — Γιατί όχι; Τό θέμα είναι ταιριαστό. Δεν σάς είπα μια φορά πως τα ψευδώνυμα είναι σαν τις μάσκες της αποκριάς; Και δεν παρέβαλα την κίνηση της Διαπλάσεως μ' ένα μεγάλο σαλόνι όπου γίνεται παιδικός χορός κι' όπου τα παιδιά έρχονται αγνώριστα, καθένα κάτω από μια μάσκα, που είναι το ψευδώνυμό του;.. Αυτό, θυμούνται, σάς το είπα τότε, για να σάς κάμω να διαλέγετε όσο το δυνατό πιο όμορφα ψευδώνυμα. Γιατί από αυτή τη μάσκα περιμένετε την πρώτη καλή εντύπωση στο σαλόνι. Με άλλους λόγους, το ψευδώνυμό σας πρέπει να είναι κομψό, νόστιμο, έξυπνο, χτυπητό, — αν θέλετε μάλιστα να δείξετε καρδιά, τρυφερότητα, καλосύνη. Ένα άσχημο, πρόστυχο, κοινό, βαρύ ψευδώνυμο θα κάμει την εντύπωση μάσκας που την αγοράσατε από τον πρώτο τυχόντα πωλητή του δρόμου. Θα δείχνει πως δεν έχετε γούστο, εξυπνάδα, νοή, καρδιά. Και στο σαλόνι της Διαπλάσεως δεν θα γύριζε κανένα παιδί να σάς ιδεί. Απεναντίας, με μια όμορφη μάσκα, θα σάς έκαναν την καλύτερη υποδοχή. Θα σάς χειροκροτούσαν, θα σάς έδιναν ίσως και βασιλιά του χορού. Σα να λέμε, θα σάς έδιναν το Α' Βραβείο του Δημοψήφισματος. Κι' ίσα-ίσα για τα ψευδώνυμα που ψηφίζονται θέλω σήμερα κάτι να σάς πω.

Αφορμή μου δίνει ένα μεγάλο κι' όμορφο γράμμα που έστειλε η φίλη μας Κόρη των Αθηνών στη Διάπλασι. Για ακούστε, σάς παρακαλώ, τί λέει. Είναι πολύ ενδιαφέροντα πράγματα, που κι' εγώ δεν τα έγραφα γιατί δεν είχα προσέξει αυτό το ζήτημα ποτέ.

«Λοιπόν παρατήρησα, — λέει η Κόρη των Αθηνών ύστερ' από ένα μικρό πρόλογο, — ότι χρόνια τώρα, τα ψευδώνυμα που παίρνουν τα βραβεία στο Δημοψήφισμα, είναι, εκτός από ελάχιστες εξαιρέσεις, τα ίδια και τα ίδια. Έχει γίνει έτσι μια **αριστοκρατία ψευδωνύμων** με τίτλους από περασμένες δόξεις, και μ' αυτούς φηγού-ράρουν στις Μ. Αγγελίες, όπως π. χ. **Απόγονος Ηρώων, (Γ' Βραβείον 1927), Τραγούδι της Δευτεριάς**, που ψηφίζεται σχεδόν κάθε χρόνο, κι' άλλα πολλά.

«Αλλά το να παίρνει το ίδιο ψευδώνυμο, από χρόνια, τότε πρώτο, τότε δεύτερο βραβείο, δείχνει μια στασιμότητα πνεύματος των εκλογέων και μια επιπολαιότητα... Τα αποτελέσματα του Δημοψήφισματος είναι σαν ένας πίνακας του ομαδικού, διαπλασιακού φιλολογικού γούστου... Μήπως δεν υπάρχουν και δεν βγαίνουν όλη την ώρα καινούρια και όμορφα ψευδώνυμα; Γιατί λοιπόν να ψηφίζονται όλο τα ίδια, — ή αριστοκρατία που ελπίζω να εξαλείψω, — και να μένουν έξω άλλα που πρέπει να έχουν αξιώσεις; Γιατί οι εκλογείς δεν ψηφίζουν αμερόληπτα, με το γούστο του καθενός, παρά από προσωπικούς λόγους ή από συμφέρο. Κι' αυτό το έμαθα κατά τύχη προχτές από την αδελφή μου. Μου είπε: Έφεις, εγώ φέτος θα ψηφίσω το **Τραγούδι της Δευτεριάς**, γιατί αυτό βγαίνει κάθε χρόνο κι' έχω ελπίδες να πάρω κανένα βραβείο Έκλογέως. — Έτσι, φαίνεται, σκέπτονται οι περισσότεροι και ψηφίζουν κάθε χρόνο τα ψηφισμένα.

«Δεν λέγω τώρα πως το **Τραγούδι της Δευτεριάς** που πήρε φέτος το Α' Βραβείο, δεν είναι όμορφο ψευδώνυμο με πλατεία και βαθεία σημασία. Αλλά είναι και άλλα που θα πρέπει να καταλάβουν πως το καλύτερο είναι να εκφράζουν το γούστο τους αυθόρμητα κι' ειλικρινά, χωρίς να επηρεάζονται από τίποτα, παρά ψάχνοντας στο σωρό των ψευδωνύμων, — που δόξα σοι ο Θεός δεν είναι μικρός, — να ξεχωρίζουν τα πραγματικώς όμορφα και ποιητικά κι' αυτά μόνο να ψηφίζουν. Έτσι τα παλιά, τα χιλιεπιωμένα, τα χιλιεψηφισμένα, θα μένουν στην άκρη. Και κάθε χρόνο θα έχουμε έναν πίνακα με καινούρια βραβευμένα ψευδώνυμα, που θα ευχαριστή το μάτι και την ψυχή, γιατί θα δείχνει ένα φιλολογικό γούστο βαθύ...»

Αυτά γράφει η Κόρη των Αθηνών... Και μου φαίνεται, παιδιά μου, πως έχει μεγάλο δίκιο. Γι' αυτό θεώρησα χρέος μου να τα υιοθετήσω και να σάς τα πω σ' αυτό μου το γράμμα, με την ελπίδα πως θα τα νοιώσετε, θα τα αισθανθήτε και θα κάμετε, ως εκλογείς, ότι πρέπει. Αν δεν ακούσετε όμως, αν και το φτεινό Δημοψήφισμα δώσει τα ίδια αποτελέσματα, τότε θα επιδιώξουμε τη βελτίωση μ' άλλο τρόπο: **Τα άπαξ ψηφισθέντα ψευδώνυμα θα τίθενται εκτός Διαγωνισμού δια το ίδιο ή κατώτερον βραβείον.** Κι' ελπίζω ότι η Διάπλασις θα συμφωνήσει.

Σας ασπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΧΙΛΙΑ ΜΥΡΙΑ

ΕΝΑΣ ΦΟΥΚΑΡΑΣ

Πεινούσε, του πονούσε και το δόντι, αλλά δεν είχε στην τσέπη του παρά μια δραχμή.

Ο μπαρμπέρης δεν έννοούσε να του βγάλει το δόντι για τόσο λίγο κι' έφουκαράς σκέφθηκε να κρατήσει τον πόνο του και, με τη μονακριβή δραχμή του, ν' αγοράσει τίποτα για την πείνα του. Τριγύρισε μελαγχολικά απέξω από το κουρείο, όταν είδε κάποιον που πουλούσε ζεστά μπουρέκια. Τι όρεχτικά που ήταν! Και πως στεκόταν και τα κοίταζε ο φουκαράς, συλλογίζοντας αν έπρεπε ν' αρχίσει το γεύμα του από γλύκισμα...

Τόν είδε σ' αυτή τη στάση ένας φαιδρός άνθρωπος και, για να κάνει γούστο, του λέει:

— Είσαι άξιος να φας δώδεκα μπουρέκια; Αν τὰ φας τώρα δώ-μπροστά μου, τὰ πληρώνω. Αν φας λιγότερα, θὰ τὰ πληρώσω πάλι, μά... τί θες να σου κάνω για τιμωρία;

— Τι τιμωρία; μουρμούρισε ο φουκαράς.

Ο άλλος, χωρίς να σκεφθῇ, ἔτσι στο βρόντο, είπε:

— Νά, θὰ σὲ πᾶω δῶ στο μπαρμπέρη να σου βγάλῃ ἕνα δόντι!

— Ω, χαρά ο φουκαράς!

— Δέχομαι! φώναξε. Αν δὲ φάω δώδεκα, θὰ μὲ βγάλῃς μ' ἑξοδὰ σου ἕνα δόντι!

Αρχισε να τρώει μπουρέκια, σταμάτησε πονηρά στο δέκατο, κι' ἐδήλωσε:

— Δεν μπορῶ ἄλλο!

— Ε, τότε θὰ σοὺ βγάλω τὸ δόντι!

— Συμφωνώτατος! ἐμπρός!

Και πήγαν μαζί στο μπαρμπέρη.

Έτσι ο φουκαράς χόρτασε, ἔδωσε τὸ δόντι που τοῦ πονούσε κι' οἰκονόμησε και τὴ μονακριβή του δραχμή. Αὔριο εἶχε ο Θεός...

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΟΙ ΜΥΘΟΙ

ΚΟΚΟΡΑΣ ΚΑΙ ΚΥΡΑ

— Δὲ μὲ λές, τί σοὺ χωστῶ, Νάχεις τώρα δυὸ κοκκόρους; Δὸς μου μέρος χωριστό, Τρεῖς κοτούλες, λίγους σπόρους, Για νὰ ζήσω εὐτυχισμένος, Ἡσυχος κι' ἀγαπημένος!

— Μὰ μὲ ρώτησες ἂν ἔχω Δυὸ κατέτοια και δυὸ μάντρες; — Λοιπὸν τότε δὲν ἀντέχω... Οἱ κοκκοροὶ, βλέπεις, ἄντρες Εἴμστε! Πὼς νὰ τὸ κάνω; Διωξέ τον ἦ... τὸν ξεκάνω!

— Μὴ δὲ τόσο μᾶς χολιάζεις Καὶ πεισμένους και γκοιτιάζεις! Αὔριο θὲ νὰ σὲ πολήσω! Στὸ... μαγέικο, ἔδω πίσω, Κι' ἔτσι, φίλε μου, ἡσυχάζεις!

Σέπτεσι 1927.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

ΔΙΕΤΕΙΣ ΔΙΑΚΟΠΑΙ

(Μυθιστόρημα ὑπὸ 'Ιουλίου Βέρν)

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Αν τὰ ἐπρόσεχαν κάπως, οἱ ναυαγοὶ δὲν θὰ εἶχαν ἑλλειψη ὅσον καιρὸ κι' ἂν ἀναγκάζονταν νὰ μείνουν στὴν ἄγνωστη γῆ. Τὸ κάτω-κάτω αὐτὰ δὲν ἦταν τῆς πρώτης ἀνάγκης. Καλύτερα νάταν ἄφθονα τὰ ρούχα, γιὰ νὰ μποροῦν νὰ ντύνται σύμφωνα με τὸν καιρὸ. Εὐτυχῶς στὸ πλοῖο ὑπῆρχαν καὶ μάλλινα, καὶ μπαμπακερά, καὶ φανέλλες, καὶ κάλτσες, κι' ἀπ' ὅλα. Ἐπίσης στὰ σεντούκια τοῦ πληρώματος ὑπῆρχαν ἄφθονα ναυτικά ρούχα.

Ὅλ' αὐτὰ τὰ πράγματα ὁ Γόρδων τὰ ἔγραψε ἀκριβέστατα. Στὸν κατάλογό του ὑπῆρχαν ἄκόμα δυὸ βαρόμετρα, ἕνα θερμόμετρο, δυὸ ρολόγια, κάμποσες σάλπιγγες (ἀπ' αὐτὲς ποὺ μεταχειρίζονται στὰ πλοῖα δταν εἶναι ὁμίχλη ἢ τρικυμία,) τρία τηλεσκόπια, τρεῖς πυξίδες, ἕν' ἄλλο ὄργανο ποὺ δείχνει τὴν προσέγγιση τῆς τρικυμίας, πολλές σημαῖες κι' ὁλόκληρη συλλογὴ ἀπὸ σήματα (σινιάλα), ποὺ μ' αὐτὰ, καθὼς ξέρετε, συνεννοοῦνται τὰ πλοῖα μεταξύ τους. Ὑπῆρχε ἀκόμα καὶ μιὰ βαρκοῦλα ἀπὸ καουτσούκ ποὺ τυλιγόταν σὲ μικρὸ ὄγκο. Μ' αὐτὴν μποροῦσε κανένας νὰ περάσει ποτάμι ἢ λίμνη.

Ὑπῆρχε ἀκόμα τέλεια συλλογὴ ἀπὸ ξυλουργικὰ ἐργαλεῖα, καρφιά, βίδες, σάκκοι δάκρυοι με λογιῆς - λογιῆς σιδερικὰ γιὰ ἐπισκευὴ τοῦ πλοίου· ἀκόμα κουμπιὰ, κλωστές, βελόνες, σπέρτζ, ὕψες κι' ἄλλα τέτοια χρήσιμα πράγματα, ποὺ μποροῦσαν ν' ἀρκέσουν γιὰ πολὺν καιρὸ.

Ὑπῆρχαν τέλος καὶ γεωγραφικοὶ χάρτες μεγάλοι, ἀλλὰ μόνο τῶν παραλίων τῆς Νέας Ζηλανδίας, ἐπομένως ἄχρηστοι στὰ παιδιὰ ποὺ εἶχαν ναυαγήσει σὲ μιὰ ἄγνωστη παραλία. Εὐτυχῶς ὁ Γόρδων εἶχε πάρει τὸν Ἀτλαντὰ του ποὺ εἶχε μέσα χάρτες ὅλου τοῦ Παλαιοῦ καὶ Νέου Κόσμου. Στὴ βιβλιοθήκη ἀκόμα τοῦ πλοίου βρισκόνταν πολλὲς «Περιηγήσεις» σὲ διάφορες γῆρες. Κι' ὁ Σέρβης εἶχε σώσει τοὺς δυὸ περίφημους Ροβινσώνες τοῦ δπως ὁ Γόρδων τὴ φουαρμόνικά του. Ὡστε εἶχαν ἀρκετὰ βιβλία γιὰ νὰ διαβάσουν καὶ νὰ διασκεδάσουν. Ἐπίσης καὶ γραφικὴ ὕλη εἶχαν ἄφθονη. Ἀνάμεσα στὰ βιβλία βρῆκαν κι' ἕνα Ἡμερολόγιο τοῦ 1860 ὅπου ὁ Βάξτερ ἀνέλαβε νὰ σῶνῃ κάθε ἡμέρα ποὺ περνοῦ-

σε. Ἐτσι θάξεραν τὴν ἡμερομηνία. — Στὶς 10 Μαρτίου ἐναυάγησε τὸ καὶμένο μας τὸ **Σλώγι**, εἶπε ἄς σῶν λοιπὸν αὐτὴ κι' ὅλες τὶς προηγούμενες ἡμέρες τοῦ 1860.

Ὅσο γιὰ χρήματα, στὴν κάσσα τοῦ πλοίου βρέθηκαν πεντακόσιες χρυσὲς λίρες. Γιὰ τὴν ὥρα δὲν τοὺς χρῆσιμευαν βέβαια σὲ τίποτα. Ἀργότερα δμως, ἂν ἐβρισκαν κανένα μέρος κατοικημένο, θὰ μποροῦσαν μ' αὐτὰ τὰ χρήματα νὰ γυρίσουν στὴν πατρίδα τους.

Τὸ συμπέρασμα εἶναι, ὅτι οἱ δεκαπέντε μικροὶ ναυαγοὶ εἶχαν τὰ μέσα

«Οἱ μικροὶ γύρισαν ἀπὸ τὴν ἐκδρομὴ τους...» (Σελ. 101, στ. γ')

κι' ἦταν ἐξασφαλισμένοι γιὰ πολὺν καιρὸ. Ἀν μάλιστα ὁ τόπος εἶχε τίποτα προϊόντα, ὥστε νὰ οἰκονομοῦν τὰ τρόφιμά τους, θὰ μποροῦσαν νὰ ζήσουν ἕνα - δυὸ χρόνια χωρὶς νὰ στερηθοῦν τίποτα. Γιατὶ μήπως ἤξεραν πὼς καὶ πότε θάφευγαν ἀπὸ κεῖ; Ἀν ἡ γῆ ὅπου ἔπεσαν ἦταν νησί, ἄλλῃ ἐλπίδα δὲν εἶχαν παρά νὰ περάσει κανένα πλοῖο καὶ νὰ τοῦ κάμουν **σινιάλο** νὰ πλησιάσει νὰ τοὺς πάρῃ. Οὔτε ἰδέα νὰ ἐπιχειρήσουν μιὰ ἐπισκευὴ τοῦ **Σλώγι**! Δὲν εἶχαν τὸ ἀναγκαῖο ὕλικο, τὰ κατάλληλα ἐργαλεῖα καὶ πρὸ πάντων τὶς δυνάμεις καὶ τὴν ἐκπαιδευμένην γιὰ ἕνα τέτοιο ἔργο.

Μὰ κι' ἂν δὲν κατόρθωναν νὰ ἐπισκεύασουν τὸ **Σλώγι**, εἶχαν ἀρκετὲς ναυτικές γνώσεις γιὰ νὰ ἐπιχειρήσουν ταξίδι στὸν Ἑλληνικὸ Ὠκεανὸ καὶ νὰ γυρίσουν στὴ Νέα Ζηλανδία; Μόνο σὲ καμμιά κοντινὴ νῆσο, ἂν ὑπῆρχε, θὰ μποροῦσαν ἴσως νὰ πᾶνε με τὶς βάρκες. Ἀλλὰ τὶς μεγάλες βάρκες τοῦ πλοίου τὶς εἶχαν πάρει τὰ κύματα κι' ὁ **κέλης** ποὺ τοὺς ἔμεινε δὲν ἦταν παρά γι' ἀκτοπλοῖα.

Τὸ μεσημέρι οἱ μικροὶ με τὸ Μόκο γύρισαν ἀπὸ τὴν ἐκδρομὴ τους. Εἶχαν μαζέψει διάφορα θαλασσινὰ κι' ὁ μούστος ἀνέλαβε νὰ τὰ μαγειρέψῃ.

Στὴν ἐκδρομὴ τους αὐτὴ παρατήρησαν καὶ πληθὺς περιστέρια, ποὺ εἶχαν τὶς φωλιές των ψηλὰ στὶς σχισμάδες τῶν βράχων.

— Τί καλὰ! εἶπε ὁ Μπριάν. Κανένα πρωτὶ νὰ πάρουμε τὰ τουφεκία μας καὶ νὰ κυνηγήσουμε περιστέρια.

— Κι' εἶναι πολὺ εὐκόλο κυνήγι, εἶπε ὁ Μόκος· με τρεῖς τέσσερες τουφεκίες θὰ σκοτώσουμε ἕνα σωρό. Καὶ τὶς φωλιές δὲν εἶναι δύσκολο νὰ τὶς φτάσουμε, μ' ἕνα σκοινὶ κρεμασμένο ἀπὸ τὴν κορυφὴ τοῦ βράχου, καὶ νὰ μαζέψουμε δσ' αὐτὰ θέλουμε!

— Ὁρατὰ! φώναξε ὁ Γόρδων. Ἀν θέλῃ κι' ὁ Δόνιφαν, αὔριο πᾶμε κυνήγι.

— Ναι, ἀποκρίθηκε ὁ Δόνιφαν. Ἐρχονται μαζί μας ὁ Οὐέπ, ὁ Κρός κι' ὁ Οὐίλκοξ;

— Μετὰ χαρᾶς! εἶπαν τὰ τρία παιδιὰ.

— Ἀλλὰ νὰ μὴ σκοτώσετε πολλὰ περιστέρια, τοὺς σύστησε ὁ Μπριάν. Βρίσκομε ἀπ' αὐτὰ δταν θέλουμε. Ὁ σκοπὸς εἶναι νὰ μὴ ξοδεύουμε ἀδίκῃ μαπαροῦτη καὶ σκάγια.

Κατὰ τὴ συνθήκῃ του, ὁ Δόνιφαν δὲσχετεύθηκε.

— Καλὰ ντὲ, μουρμούρισε. Ἀκόμα δὲ ρίξαμε οὔτε μιὰ τουφεκία. Οἱ συμβουλές ἄς μᾶς λείπουν!

Μετὰ μιὰ ὥρα, ὁ Μόκος ἀνῆγγελε ὅτι τὸ γεῦμα ἦταν ἑτοιμὸ. Ὅλοι μπηγαν στὰ πλοῖα καὶ κάθησαν στὴν τραπέζια. Καθὼς τὸ πλοῖο ἦταν γυρμένο ἀριστερά, ἔφεραν ἀρκετὰ καὶ τὸ τραπέζι· τὰ παιδιὰ ὅμως δὲν τὰ ἐνοίαζε γιὰτ' εἶχαν συνειθίσει ἀπὸ τὸ κόψιμο τοῦ πλοίου.

Τὰ θαλασσινὰ, καὶ μάλιστα τὰ μύδια, τοὺς φάνηκαν νοστιμότατα, ἂν κι' ἡ μαγειρικὴ τοῦ Μόκου δὲν ἦταν βέβαια τὸ τέλειο.

(Ἀκολουθεῖ)

Μεταφρ. Π. Γ. Φ. καὶ Γρ. Ξ.

Ξ. σ' ευχαριστεί για δλ' αυτά που γράφεις!) **Φρασκούιταν** (ἀκόμη περίμενε!) **Αφρισμένο Κῦμα** θαυμασσία ή έκλογή της μαμμάς· απ' αυτά τα βιβλία που σου έστειλε δ θεός, μόνο τόν «Τρελό» και τόν «Πλούσιοι και Φτωχοί» μπορείς νά διαβάσεις τώρα· τάλλα μετά δυό-τρία χρόνια· τόν «Δέντρο» σου τόν κράτησα για τή Σε-λίδα από τώρα!) **Μελαχροινού-λαν** (είδες ότι τόν «ζήτημα» τόν έβριξα πρώτη έγώ και κανονίζεται έντός ὀλίγου· έστειλα 7 τετράδια· γράφε μου!) **Ξενιτεμένο 'Ηπειρωτάκι** (άν οι πρώτες λύσεις έχουν σταλεί, α! κατόπιν εὐρεθεί-σαι πρέπει νά γραφοῦν σ' ἄλλο, λυσόχαρτο, συμπληρωματικῶς) **Αρχιμήδην** (κι' ἐγώ θά ήθελα· πολ-λύ, ἀλλ' ἀφοῦ εἶναι τά μαθήματα...) **Αφροδίτην τῆς Μήλου** (ἀλήθεια, πού ἔβρεις;...) **Μαγεμένην Νε-ραΐδαν** (μετά χαρᾶς·) ἔχει καλῶς· **Χαίμην** (θά συμμορφωθῶ· ἀλλά τόν βρισκω περίεργο· τί ἀνάγκη ἔ-χεις;...) **Πίπην** (πολὺ μοῦ ἄρεσε τόν πρώτο σου γράμμα· Ὁδηγὸ δὲν ἔχω ἀκόμη· ἀλλά τόν Ξεσπάθωμα εἶναι ἀπλούστατο· θά εἰσπράξῃς τή συνδρομή τοῦ φίλου σου και θά μοῦ τή στείλῃς με τή διεύθυνσή του νά τόν ἐγγράψω!) **Ὁμορφο Παλιάτσο** (ευχαριστῶ για τὰ κα-λά λόγια!) **Καλάμιον** (μετά χα-ρᾶς!) **Αρκάδα** (διετιβάσθη· ἀλ-λά οἱ λύσεις γράφονται σέ λυσό-χαρτο·) **Θαλασσινήν** (ἀφοῦ ήταν περαστικά, ἄς δοῦναι τὸ θεό· έστειλα 7 τετράδια!) **Ἑλληνικὸν Γόητρον** (σ' ἐπίτασσα με 5 δρ. γιατί ὁ Ὁδηγὸς δὲν ἐξεδόθη ἀκό-μη!) **Δερὴν Φουστανέλλαν, Μυ-ρίνην** κτλ. κτλ.

Νίναν Ξανθοπούλου, Σαμιω-τοπούλαν, Γλυκειάν Χαραυγήν, Κρητικὸν Ἀκρογιαλί, Φρόνιμο Τρελόπαιδο, Γόδοιον Δεσμὸν, Καλὸν Οἰωνὸν (έστειλα).

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα με-τὰ τήν 15 Φεβρουαρίου, θάπαν-τήσω στο ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 237ου Διαγωνισμοῦ.
Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι 18 Ἀπριλίου.

174. Δεξιόγραφος

Καίει τὸ πρῶτο μέλος,
Κυνήγι λέει τὸ τέλος,
Μά με τὸ σύνολο μπορείς
Τὸ πρῶτο ἀφόβως νά κρατῇς.
Συμεὼν Β. Μαλαμῆς

175. Συλλαβόγραφος

Ἐπίρρημα, πλανήτη,
Μιά τύχη συνενώνει
Καί μέσ' στή νύχτ' ἀρχίζει
Σιγὰ νά ξεμερώνει.

Τσούχτρα

176. Στοιχειστονόγραφος
"Ὅπως εἶμαι ἂν μ' ἀφήσης,
Στοὺς Ἁγίους νά με ζητήσης.
Ἐνα σύμφωνο ἂν μοῦ σβήσης
Καί τὸν τόνο μου κινήσης,
Μέ μανία φυσουρίζω,
Ξεριζώνω καί γκρεμίζω.

Νέμεσις

177. Αἶνιγμα

Τὸ ἀρεσινικό μου ποταμός
Εἰς τήν Ἀσία ἱστορικός.
Τὸ θηλυκό μου ὄμιος
Θηρίο, φόβος-τρόμος!

Γέρδιος Δεσμός

178. Γωνία

+ * * * * = Θεά
* + * * * = Ἀπόστολος
* * + * * = Νῆσος Αἰγ.
* + * * * = Σημεῖον τ. σφαίρ.
+ * * * * = Μέλος τ. προσώπ.

Οἱ σταυροὶ καθέτως ὁρος τῶν Βαλκανίων.

179. Κρυπτογραφικὸν

12345678 = Ναύαρχος
2136323 = Ὁροσειρά
313623 = Βασιλισσα
4563148 = Μέρος λόχου
567 = Ἐξ οὗ τὰ πάντα
632148 = Μέρος τ. σώματος
76238 = Προφήτης
8517 = Νῆσος

Νεραΐδα τοῦ Βοσπόρου

180-182. Ἀστεία Παροράματα

1.— Τὸ μὲν πλάτος θνητὸν τὰ δὲ τόσα ἀθάνατα.
2.— Τὰ στενά τιμῶν τι; ρῶτα!
3.— Ὁ κόπος ἀλλάζει τὰ μέσα.
Ἐλευθ. Ν. Ρουσάκης

183. Ἀκροστιχὶς ἐξ Ἀντιθέτων

Τ' ἀρχικά τῶν ἀντιθέτων τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀπο-τελοῦν διάσημον Ῥωμαίων:
ψῦχος, κάθημαι, πλήρης, στε-ροῦμαι, χαλεπὸν, ἄσχημος, ζῶν.
Γεώργιος Ἰω. Στρούμπας

184. Μικτόν

ηεω-φ-εε-ο-αα-χρ-δ-τ-βλ-στς
Μέλισσα

185. Γρίφος

η η λη λη
η η λη λη ἄγει μ' ἄρμα Ρά.
η λη λη

Ρασπουτίν

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

186. Double Tête

A chacun des mots ci-dessous ajoutez comme tête une lettre pour en former cinq autres, dont les initiales composent une grande Capitale d'Europe.
eau, dorer, appeler, mage, oie.
Ἀπάνεμο

187-189. Cinéma-Rébus

1.— Διότη, χεῖρ.
2.— Κιμωλία, ὕδωρ, κλίνη.
3.— Μήτηρ, ποῖος ἔχει.
Καί τὰ τρία ψευδώνυμα συν-δρομητριῶν.

Μικρὰ Ἀλσατίς

ΑΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσ. τοῦ φύλ. 49

718. Ἀγωνία (α, γωνία.)—719. Λέμβος-Δέσμος.—720. Τριταῖος-Τυρταῖος.—721. Ἰός-Ἰος.—722.

Ε Ν
Κ Κ Ω Α
Κ Τ Λ Π
Λ Ο Ο Ο
Η Σ Δ
Σ Ε
Ι

Κ Α Ι Ι Ν Α

723. ΣΗΛΥΒΡΙΑ (Ἡλύσια, λύ-ρα, ὕλη, Βίας, εἰς, Ἰλλυρία, ἄ-λα.)—724. Τὰ παθήματα μαθη-ματα.—725. ΝΑΕΟΣ (Ναδῖς, Ἀ-μαθῖς, Ξένος, Ὀλον, Σιωπῶ.)

—726. Βοήθει πάντοτε τοὺς ἀ-δυνάτους.—727. Ἀπαρορρεῖται ἡ εἰσοδος. (Ἀπάγω, ρέβει, τέι εἰς ὁδός.)—728-730. 1, Φλογέρα (flot, hier, à). 2, Φωτεινὸς (faute, y, noce). 3, Σιλουέττα (si, loup, état.)—731. La scie.

ΥΠΟΜΝΗΣΙΣ

Α ΠΟ 1ης Δεκεμβρίου ή Διάπλασις εισηλθε εις το 50ον έτος της.

"Όσοι εκράτησαν τὰ στα-λέντα πέντε πρώτα φύλλα τοῦ Δεκεμβρίου, θεωροῦν-ται συνδρομηταὶ καὶ παρα-καλοῦνται νάναεώσουν τὸ ταχύτερον τὴν λήξασαν συν-δρομήν των.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἔως 10 τὸ πολὺ λέξεις με ἀπλὰ στοιχεῖα δρ. 6 (τὸ ἐλάχιστον τιμημα.) Πέραν τῶν 10 λέξεων 60 λεπτά ή λέ-ξις, με παγεα δέστοιχεῖα λεπτά 70 καί με κεφαλαία δρ. 1.
Ὁ χωριστὸς στίχος δρ. 3.
Ἡ προπληρωμὴ εἶναι ἀπαραίτητη.

ΚΗ'—198

Η ΓΑΛΛΙΚΗ τελείως. Méthode di-recte. Θέμα, φιλολογία, συνδιάλεξις, προπαρασκευὴ δι' ἐξετάσεις. Διδασκτὰ εὐ-καίριος. Cours.—Πιπύου 5-B (στάσις Ἀγ-γελοπούλου). Πληροφορίαι ἔρ. 1 1/2—3 1/2 καθ' ἑκάστην.

ΚΗ'—199

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ὈΛΥΜΠΟΣ
δρῶν ἐν Ἀλεξανδρείᾳ. Ἐξελέγησαν:
Πρόεδρος: Ἐλευθερωτῆς 12νῆσου.
Ἀντιπρόεδρος: Ἀέραςτος Ξιφομάχος.
Γραμματεῖς: Κολοσσός τῆς Ρόδου.
Ταμίας: Ἀέραςτος Ξιφομάχος.
Διαγωνισμῶν: Ἐνδοξὸς Πολεμιστής.
Ξεσπαθώματος: Ἀνθισμένη Λυγαρία.

Προκηρύσσουμεν διαγωνισμὸν κινήμα-τογραφικῶν καρτῶν καί, τοπιῶν. Συμμετοχὴ τρίδραχμος, προθεσμία δέμημος. Βραβεῖα 4 Δ/σις: Michel Pantellides, P. B. 436, Alexandrie—Egypte. (Διὰ Δ.)

Ὁ Πρόεδρος
ΕΛΕΥΘΕΡΤΟΣ ΔΟΔΕΚΑΝΗΣΟΥ
ΚΗ'—200

Η ΝΕΜΕΣΙΣ
ΜΙΑ ΨΗΦΟ ΠΕΡΙΜΕΝΕΙ ΠΑΙΔΙΑ.
ΚΗ'—201

Π ριγκίπισα τῆς Σελήνης, ποῖα διεύθυν-σι νά στείλῃ τετράδιόν·
Δαφνοστεφῆς Ὀλυμπιονίκης
ΚΗ'—202

Ο νεῖρο τοῦ Ἑλληνισμοῦ. Ἀκρογιαλί, Ἀδουστον ἔστειλα τετράδιόν. Πε-ριμένε!
Δαφνοστεφῆς Ὀλυμπιονίκης
ΚΗ'—203

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ὈΛΥΜΠΙΩΝ ΘΕΩΝ
Ἰαπασδόπουλα, ὑποστηρίξε τὸν (ΚΗ'—87) διαγωνισμὸν μᾶς!! Δοκιμάστε!
Ἐχετε τόσες ἐλπίδες!... Προκηρύσσουμε Β' πρωτότυπο διαγωνισμὸν Ἰγνογραφίας. Θέμα ὁποιοδήποτε. Συμμετοχὴ διδραχ-μος, προθεσμία δέμημος. Βραβεῖα διδύα.
Ἐλπίζουμε οἱ Ἰγνογράφοι νά μᾶς τιμῇσουν.
Διαγωνισμῶν: ΑΦΡΟΔΙΤΗ

Κάρμεν-Σύλβα, κρύβεστε πίσω ἀπὸ τὸ δαχτυλίδι σας. Εἰστε... ἄς μὴν σᾶς πῶ...
Ἀποκαλύψων: ΕΡΙΣ
ΚΗ'—204

Β αρδάτεεε!... κα' ἔρχομαι νά κατανική-σω!!! Ὁλος τοὺς ἔμπνους!! Ὅριστε!!
ΚΟΥΤΟΥΤΣΙΚΟΣ
ΚΗ'—205

Α νταλλάσω Μ. Μυστικά καὶ ἄλληλο-γράφω με ὄλους-ες. Δ/σις μου: Ta-xime-Perfidé, Tsallak Sokak No 21 (pour Esmeralda), Constantinople (Turquie).
Ἐμερέαδα
ΚΗ'—206

Τ ὁ περὶ τὸ ΔΙΑΒΟΔΕΜΟΝ ΔΙΑΠΛΑΣΤΟΥΛΟ ἦταν ὁ Α. Μ. Μπουρνιάς. Τὸ φετι-νὸ ΔΙΑΒΟΔΕΜΟΝ ΔΙΑΠΛΑΣΤΟΥΛΟ ποῖ εἶναι;
ΚΗ'—207

Π λισάρχε Νέμε, διάτασε!
ΚΟΛΟΚΥΘΟΠΟΡΟΣ
ΚΗ'—208

Ἰ πόται, ευχαριστῶ για τὴν πληροφο-ρίαν. Δὲν εἶχα καμμὴν ἰδέαν περὶ Δα-φνίου. Τὸ Βασιλείον σας φαίνεται, ὅτι μέ-νον μ' αὐτὰ ἀσχολεῖται...

ΚΟΛΟΚΥΘΟΠΟΡΟΣ

/ΚΗ'—209/

Ε ἰς τὸ ἀγαπητὸ Σπαθί τοῦ Βουλ-ροκτόνου εὐχόμεν ἐπὶ πολλά.

Λόρδος Ἐρλίγκτον

ΚΗ'—210

ΣΠΟΥΔΑΙΑ ΑΝΤΑΛΛΑΓΜΑΤΑ
Ὀ ἱππότης ΓΟΡΔΙΟΣ ΔΕΣΜΟΣ ἀναλαμβάνει ὑπὸ τὴν προστασίαν τοῦ κοπτεροῦ φους του, ὁσους-ὅσες τὸν εἰδοποιήσουν τὸν ψήφισαν.

ΚΗ'—211

Ρ ὁξ Πιεροτίνια, Δικηγορίνα, Ἐρμι-Μαγεμένο Βασιλόπουλο, ἔνα σας τραδιάκι ή μιά καρτούλα θά μ' ἔκωνε τυχημένο.
Τρελό Φοιτητάκι
p. r. Ἀθήνα

ΚΗ'—212

Μ ἄ τέτοια συνθήκη ἔχετε στὰ χεῖ-ρας; Νά λαμβάνετε Μ. Μυστικά ή νά μὴ ἀπαντᾶτε; Ὅποιοι εἰσεθε τὸ ξερε-τε. Νά περιμένω ἀκόμη; ή νά τὰ ξεγράψω.
Φίλαθλε, δὲν ἔλαβα· λυπούμαι.
Μαγεμένο Βασιλόπουλο, θάχης τὴ ὑποστήριξή μας. Ἐλαβα.
ΑΝΕΜΟΝΗ ΤΟΥ ΒΟΥΝΟΥ

ΚΗ'—213

Ε λαφίνα, Γαπεινὸ Κυκλάμινο, Ρετ-νά, ἀνταλλάσσουμε Μ. Μυστικά. Στείλτε πρώτοι, p. r. Ἀθήνας.

Χλωρὸ Ἐδεσβάκις

ΚΗ'—214

Ρ ἦνα, τὸ ψευδώνυμον Ἀμφιτρίτη δὲ ἐφρόντισα νά τὸ κρατήσω μυστικῶς (ΚΖ'—591) βραβεύεται μόνον Ἀράπα-νεκα ὀλίγων ἀπαντήσεων.—Ἀμφιτρίτη

ΚΗ'—215

Ἰ δρῶν Σόλλοις:
ΒΟΛΙΣΤΙΚΗ ΠΑΡΕΑ

με ὀκοπὸ νὰ δρᾶς.
Πρόεδρος: ΑΛΑΦΡΟ-ΙΣΚΙΟΤΗ
Γραμματεῖς: ΤΕΤΡΑΠΕΡΑΤΗ
Ταμίας: ΤΡΕΜΟΚΟΡΙΤΣΟ
ΤΜΗΜΑΤΑ: Ξεσπαθώματος: Λάο-ρα, Ἀποκαλύψων: Ἡλιοστάλαχτ.
Διαγωνισμῶν: Πούλια, Ἀντιπροσώπει-Ρέα, Ἀμφοφίχματος: Ζεξεφίνα.
ΜΕΛΗ: Ἰζόλδη.
Ζητοῦμεν μέλη καὶ ἀντιπροσώπους. Δ/σις: Μαγνητῶν-Κουμουνοῦρου 63, Βόλον.

ΚΗ'—216

Χ ἄ! χ! ἄ! Ὀλύμπιοι Θεοί, ή ἀν-τιπροσώπος σας Βόλου Ἀθηνά εἶναι Τασία Ἀποστολίδου

Μήδεια, Λάουρα, Δάφνη

ΚΗ'—217

Π ρωτομπαίνοντας στήν κίνηση τῆς Δι-πλάσεως χαίρεται ὄλους-ες καὶ ἰδιαί-τερά τίς Βολιώτισσες Χρυσάνθεμον, Ἰ-γράμπελην, Σφίγγα, Μόνα-Λίτσα, Φτωχὸ Χαμόμηλο καὶ τὰ μέλη τῆς Βο-λιώτικης Παρέας.

ΤΕΤΡΑΠΕΡΑΤΗ

ΚΗ'—218

Ε πιθωμ' ν' ἀνταλλάξω τετράδιόν μ' ἄ-λα τὰ Διαπλάστούλα. Δ/σις: (ΚΗ'—172).

Ξερόβηχος

ΚΗ'—219

Θ έμεις, ή γυμναστική δὲ ὠφέλησε ὑπερ-βολικά ἔγινες τριπλάσια. Ὁαῖς Σκνίκα, καλὴ-νύκτα σας ἀφοῦ ἀποκοι-μηθήκατε.

Σελάμ

ΚΗ'—220

Σ φίλξ, Δάφνη, Σκαπουρούσκα, Ὀδέ-τη, Μήδεια, Λάουρα, Μαγεμένη Βο-σκοπούλα, ἀνταλλάσσουμε τετράδιόν. Δ/σις: Κωνσταντᾶ-Μακρινίτης 43, Βό-λον.

Ρέα

ΚΗ'—221

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ὈΝΙΚΗ
Δ ιαγωνισμὸν (ΚΗ'—22) παρατείνουμε ἐπὶ δέμημον. Ὁ ἀπαντῶντες λαμβά-νουσιν ἀπάντησιν σὺν ἰδικὸν των. Βρα-βεῖα: Πρώτος: 80 δραχμῶν. Δεύτερον: Ἐκτον: Μιστοί. Ἰουλίου Βέρν. Δοιπά-Δωρα ἐκλείτα.

ΚΗ'—222

Γ ιοῦ-Γιού, Λατάνια, Τζονόντα, Ζουλέ-κα, Χλόη, Κάρμεν Σύλβα, μεγάλῃ χα-ρά θά μοῦ χάριζαν τὰ τετράδιόν σας. Νά περιμένω; Δ/σις: Κατὶαν Βραχνού, Σπαρ-τήν.

Αἰγέκλημα

ΚΗ'—223

Δ ὄνιφαν, champion στο... τέννις!

Μόνα-Λίτσα

Μή λησμονεῖτε πὼς κάθε πα-ραγγελία σας, για νά ἐκτελεῖται ἀμέσως, πρέπει νά συνοδεύεται καὶ με μιά τυπωμένη ταινία, ἀπ' αὐτὲς πού σᾶς στέλλομεν τὸ φύλ-λο κάθε εβδομάδα.